

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **nezl. P. D. T.**, zast. Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem, se sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2019, č. j. MV-132975-7/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 3. 4. 2020, č. j. 51 A 39/2019 - 40, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 4. 2020, č. j. 51 A 39/2019 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 8. 2019, č. j. OAM – 1744- 30/ZR – 2018, jímž byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla k vycestování z území stanovena lhůta 60 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobu, v níž namítal, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné dovodit naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Pro naplnění zásady materiální pravdy a posouzení, zda může být rozhodnutí správního orgánu v souladu s nejvlastnějším zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a s právem na respektování soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „EÚLP“), měl správní orgán provést výslech otce žalobce. Správní orgány měly ve věci provést důkaz znaleckým

posudkem v oboru dětské psychologie. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry uvedené v rozsudcích NSS sp. zn. 1 Azs 81/2016 a sp. zn. 6 Azs 96/2015. Rozhodnutí žalované je podle žalobce v rozporu s čl. 8 odst. 2 EÚLP a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce totiž v případě zrušení povolení k trvalému pobytu přijde o možnost pobývat na území České republiky spolu se svým otcem a bratrem a zároveň budou zcela zpřetrhány jeho sociální vazby vytvořené ve škole s kamarády a bude znemožněna jeho povinná školní docházka. Závěrem žalobce namítl, že faktický stav na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji zcela popírá systematiku zákona o pobytu cizinců, kdy je věcí veřejně známou, že podání žádosti o bytová oprávnění je zde prakticky nemožné.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že skutkový stav věci byl správními orgány zjištěn dostatečně určitě a nevyvstávají o něm žádné důvodné pochybnosti. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Nepřetržitou nepřítomnost žalobce vyvodily správní orgány ze shromážděných podkladů. Ani sám žalobce nerozporoval skutečnost, že pobýval nepřetržitě po dobu delší než šest let ve Vietnamu. Z výslechu otce žalobce nemohly být zjištěny žádné nové skutečnosti týkající se nepřetržité nepřítomnosti žalobce v České republice. Výslech otce žalobce není třeba ani z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně vypořádala s přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života žalobce.

[4] Krajský soud uvedl, že žalobce má v domovině nadále rodinné zázemí, konkrétně svou matku. Ve shodě se správními orgány konstatoval, že integrace žalobce do vietnamské společnosti bude jistě silnější oproti integraci do české společnosti, kterou v podstatě žalobce mohl začít rozvíjet teprve od roku 2017, kdy se do České republiky vrátil. Soud neshledal ani porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 odst. 2 EÚLP. Konstatoval, že správní orgány se podrobně zabývaly specifickou rodinnou situací žalobce, přihlédly k nastalé situaci a všem okolnostem daného případu. Napadené rozhodnutí sice způsobí značné změny v životě žalobce a jeho rodiny, nicméně tyto následky lze označit za adekvátní tomu, z jakého důvodu byla platnost povolení k trvalému pobytu žalobce zrušena. Pro zjištění skutkového stavu, o němž nevyvstávají žádné pochybnosti, nebylo zapotřebí zpracovávat posudek v oboru dětské psychologie, jak to požaduje žalobce.

[5] Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla řádně zdůvodněna. Skutečnost, že je žalobce integrován do vietnamské společnosti lze opřít o fakt, že tam trávil se svou matkou a bratrem více než 6 let a navštěvoval základní školu. Krajský soud tím nezpochybňuje, že k jisté integraci žalobce došlo i na území ČR a i zde plní povinnou školní docházku, nicméně ve věku, kdy již mohl navazovat kontakty s přáteli a integrovat se skutečně do společnosti, pobýval v převážné většině ve Vietnamu. Krajský soud nesouhlasil ani se závěry žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti zmínky žalovaného o možnosti podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, neboť žalobci teoreticky skutečně nic nebrání v podání nové žádosti. Skutečnost, že žalovaný pouze obecně odkázal na judikaturu NSS v souvislosti s možností podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji, aniž by konkretizoval některé rozsudky, nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, jak se domnívá žalobce. Napadené rozhodnutí jako celek poskytuje jednoznačné, ucelené a přezkoumatelné zhodnocení projednávaného případu. Postup podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který umožňuje vydání povolení k trvalému pobytu na žádost cizince, kterému předchází povolení k trvalému pobytu na území bylo zrušeno z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. c) nebo d) téhož zákona, pokud od nabytí právní moci rozhodnutí neuplynula doba 3 let, nebyl postupem správních orgánů vyloučen. Situací na zastupitelském úřadu se krajský soud nezabýval, neboť není stěžejní pro rozhodnutí v projednávané věci.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že za účelem naplnění zásady materiální pravdy a zjištění skutečného stavu bez důvodných pochybností měl být proveden výslech otce žalobce. Výslech svého otce považuje stěžovatel za vhodný důkazní prostředek stran pečlivého posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodinných příslušníků a pro posouzení, zda může být rozhodnutí správního orgánu v souladu se zájmem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a s právem na respektování soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny ve smyslu čl. 8 odst. 2 EÚLP. Písemné vyjádření jeho otce z roku 2017 je nedostačující, neboť je již staršího data a již není aktuální. Neprovedení výslechu je rovněž v rozporu s aplikační praxí správních orgánů, a to i s ohledem na to, že bylo původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno žalovanou, a řízení se tak protáhlo. Byla tak porušena zásada ochrany legitimního očekávání vyjádřená v § 2 odst. 4 správního řádu.

[7] Krajskému soudu stěžovatel dále vytknul, že se vůbec nezabýval námitkou, že tvrzení žalované o řádném vyslechnutí otce žalobce Policíí ČR, se nezakládá na skutečnosti. Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nadbytečnosti vypracování znaleckého posudku z oboru dětské psychologie, neboť se domnívá, že jedině na základě provedení tohoto důkazu mohly správní orgány posoudit, zda je rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu v souladu s nejvlastnějším zájmem dítěte podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil žalobní námitky, v nichž žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro nedostatek důvodů. Žalovaná podle stěžovatele zcela nepřezkoumatelně prezentuje kategorické závěry stran údajné výborné integrace stěžovatele do vietnamské společnosti. Tyto závěry však nemají žádnou oporu ve správním spise a v provedeném dokazování, a jsou tak zcela nepřezkoumatelné, stejně jako závěry žalované o možnosti podat žádost na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji. Kasační stížností napadený rozsudek a rozhodnutí správních orgánů dále stěžovatel považuje za rozporné s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. V případě zrušení povolení k trvalému pobytu totiž dojde k přetrhání rodinných a sociálních vazeb stěžovatele na území České republiky a bude mu znemožněna povinná školní docházka. Matka stěžovatele se navíc chystá požádat o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Tuto okolnost nelze bagatelizovat tvrzením, že k podání žádosti ještě nedošlo.

[8] Stěžovatel má dále za to, že krajský soud nesprávně posoudil také námitku směřující proti nepřiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho nejbližších a v rozporu s jeho nejvlastnějším zájmem jakožto dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem správních orgánů, že dopad zrušení trvalého pobytu do jeho soukromého a rodinného života nelze považovat za nepřiměřený. Ztráta bytového oprávnění a možnosti žít v České republice spolu se svým otcem a bratrem a pokračovat zde v povinné školní docházce rozhodně představuje nepřiměřenou újmu v porovnání s důvodem zrušení povolení k pobytu, kterým je pouze tvrzená nepřítomnost stěžovatele na území v minulosti. Stěžovatel se nedopustil žádného protiprávního jednání. Situace na zastupitelském úřadě v Hanoji je navíc tak obtížná, že výrazně ztěžuje možnost požádat o vydání povolení k pobytu, ať už jemu nebo jeho matce, tudíž by se k němu mělo přistupovat shovívavěji.

[9] Správní orgán prvního stupně se rovněž nevypořádal s vyjádřením k podkladům a žalovaná tento postup nezákonně potvrdila. Ve správním spise chybí dokumenty o tom, kdo a kdy pořídil kopii cestovního dokladu a chybí souhlas stěžovatele, resp. jeho

zákonného zástupce. Nelze ji tedy využít jako důkaz. Na základě písemnosti o důvodech opuštění ČR podepsané jeho otcem nelze určit dobu, po kterou byl stěžovatel mimo území ČR.

[10] Závěrem stěžovatel krajskému soudu vytkl nesprávné posouzení žalobní námítky, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné učinit v souladu se zásadou materiální pravdy bez důvodných pochybností závěr o naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

[11] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a uvedla, že kasační stížnost nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost kasační stížností napadeného rozsudku. Námítky uvedené v kasační stížnosti označila za nedůvodné.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *[m]inisterstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*

[15] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že skutkově i právně obdobnou věcí se zabýval v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020 - 48, který se týkal bratra stěžovatele. Ze závěrů učiněných v tomto rozsudku proto vycházel také v posuzované věci.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek krajského soudu nelze považovat za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že vystihl podstatu věci a při posouzení věci vycházel z relevantních skutečností. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry. Z formulace kasačních námitek je ostatně zřejmé, že skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem vypořádání žalobních námitek. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, však nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[17] V posuzované věci byla stěžovateli podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zrušena platnost jeho povolení k trvalému pobytu, neboť správní prvního stupně zjistil,

pokračování

že stěžovatel dne 11. 1. 2011 opustil Českou republiku a ze sdělení otce stěžovatele Policii České republiky vyplynulo, že na území České republiky přicestoval v průběhu měsíce září roku 2017, tj. pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Tomu odpovídají i další listinné podklady obsažené ve správním spise, mj. potvrzení základní školy Hung Loc ze dne 15. 8. 2017, že stěžovatel je žákem páté třídy uvedené základní školy, nebo žádost o udělení víza pro stěžovatele podaná dne 17. 8. 2017 u Velvyslanectví České republiky v Hanoji, která byla odůvodněna tím, že stěžovatel hodlá cestovat do České republiky a pobývat tam u svého otce. Tuto skutečnost, která je rozhodující pro posouzení věci a která vyplývá i z fotokopie cestovního pasu stěžovatele a ze sdělení jeho otce, ostatně nerozporuje ani sám stěžovatel, a proto ji Nejvyšší správní soud považuje za nespornou. Stěžovateli proto nelze přisvědčit ani v tom, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné učinit v souladu se zásadou materiální pravdy bez důvodných pochybností závěr o naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel navíc nepředložil žádný důkaz, že by se na území České republiky v mezidobí vyskytoval, a jeho námitky tak zůstaly v rovině pouhé tvrzené nedostatečnosti shromážděných důkazů.

[18] Z tohoto důvodu je také nutné zamítnout námitky týkající se cestovního dokladu. Nejvyšší správní soud se otázkou záznamů v cestovním dokladu zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51, v němž konstatoval: „*Schengenský hraniční kodex zavádí v čl. 11 domněnku správnosti záznamů v cestovním dokladu, kterou je možné dle odst. 2 téhož článku vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti.*“ Stěžovatel však žádné věrohodné důkazy na podporu svých tvrzení nepředložil.

[19] K otázce oprávněnosti použití kopie cestovního dokladu se již Nejvyšší správní soud v minulosti vyjádřil, jak ostatně uvedl i krajský soud, a to např. v rozsudcích ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 139/2017 - 30, ze dne 8. 2. 2018, č. j. 10 Azs 205/2016 - 47, či ze dne 21. 12. 2017, č. j. 8 Azs 261/2016 - 51. Obecně se k této otázce vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2013, č. j. 9 Aps 5/2012 - 56, č. 2811/2013 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že při výkonu veřejné moci, v jehož rámci dochází ze zákona ke zpracování osobních údajů, není třeba poskytnutí souhlasu dotyčné osoby. Kopie stěžovatelova cestovního pasu byla pořízena pro zjištění skutkového stavu ve správním řízení. Zároveň nebylo nutné, aby byl na kopii údaj týkající se dne jejího pořízení či osoby, která ji pořídila. Stěžovatel navíc ani v kasační stížnosti svou argumentaci týkající se nezákonnosti pořízení kopie nijak nerozšířil a nekonkretizoval, v čem spočívá údajná nezákonnost a do jakých jeho práv bylo pořízením kopie zasaženo. Jeho argumentům proto nelze přisvědčit.

[20] Výslech otce stěžovatele by ohledně prokázané délky nepřetržitého pobytu stěžovatele mimo území České republiky nemohl přinést žádné nové informace, nebyl proto potřebný pro zjištění skutkového stavu, a tento závěr krajského soudu je tudíž zcela správný. Otec stěžovatele se k věci navíc písemně vyjádřil již v roce 2017. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit ani v tom, že bylo povinností správních orgánů provést jeho výslech.

[21] Neprovedením výslechu otce stěžovatele nedošlo ani k porušení zásady ochrany legitimního očekávání, neboť tato zásada se uplatňuje při rozhodovací činnosti správních orgánů, nikoli při zjišťování skutkového stavu, v rámci něhož opatřují správní orgány důkazní prostředky, z nichž posléze vychází při posouzení věci. Zjišťování skutkového stavu může být v jednotlivých případech značně odlišné. Správní praxi žalované, které se dovolává, navíc stěžovatel nedoložil.

[22] Stěžovatel dále krajskému soudu vytknul, že se vůbec nezabýval námitkou, že tvrzení žalované o řádném vyslechnutí otce žalobce Policií ČR se nezakládá na skutečnosti. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že krajský soud se k výsledku otce stěžovatele Policií ČR vskutku výslovně nevyjádřil. Tato skutečnost však nemá vliv na zákonnost kasační stížností napadeného rozsudku, neboť podstatné pro posouzení věci je, že skutkový stav byl správními orgány řádně zjištěn a výslech otce stěžovatele nebyl k řádnému zjištění skutkového stavu nezbytný. Způsob, jakým stěžovatel v žalobě zmínil výslech svého otce Policií ČR, navíc není možné považovat za žalobní bod, který by byl krajský soud povinen vypořádat, ale spíše za pouhou zmínku k věci, neboť žalobce uvedl, že „*mu není známo, že by otec žalobce byl v rámci tohoto řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu řádně vyslechnut Policií ČR, jak žalovaná uvádí.*“ Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost konstatuje, že žalovaná výslechem otce patrně míní jeho sdělení při pobytové kontrole dne 13. 9. 2017.

[23] Neopodstatněná je rovněž námitka stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýká, že nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a stěžovatelem namítané porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel byl totiž řádně vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a této možnosti využil prostřednictvím svého zástupce dne 12. 11. 2018 a poté se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil podáním dne 4. 12. 2018. Správní orgány obou stupňů věc komplexně posoudily a na základě zjištěného skutkového stavu, přičemž vypořádaly námitky a výtky stěžovatele. Závěry žalované ohledně integrace stěžovatele do vietnamské společnosti a možnosti podat žádost o povolení k trvalému pobytu podle § 66 zákona o pobytu cizinců na zastupitelském úřadě v ČR v Hanoji nezakládají nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí, ale představují součást řádného posouzení věci.

[24] K argumentaci stěžovatele, v níž namítá nesprávné posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho dopadů do svého soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud uvádí, že podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, ani k porušení článku 8 EÚLP. Takovou situaci nicméně nelze *a priori* vyloučit. Článek 8 této úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznesne konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. též nedávný rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 - 31, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019 - 32). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 nový odst. 3, podle něž *[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví* (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, č. 3852/2019 Sb. NSS, bod 13 a násl.).

[25] V projednávané věci však k posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve správních rozhodnutích došlo, a to dostatečným způsobem. Správní orgány se vypořádaly rovněž s vyjádřením stěžovatele k podkladům rozhodnutí a jeho dalšími argumenty, které směřovaly zejména do nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí.

[26] „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince zákonodárce provedl již přímo v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy lze v běžných případech obecně předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než šest let trvající pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá jeho vazby k českému území (viz rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016 - 39, bod 16). Ke zpřetrhání, resp. nevytvoření vazeb k ČR došlo i v případě stěžovatele, který ji opustil ve svých čtyřech letech a vrátil se o více než šest let později. Nejvyšší správní soud

pokračování

nepopírá, že za dobu školní docházky v ČR od roku 2017 si mohl ve škole vytvořit určité sociální vazby, nicméně s ohledem na výše uvedené nelze shledat, že by zrušení povolení k trvalému pobytu bylo výrazně nepřiměřené.

[27] Nejvyšší správní soud má pochopení pro to, že stěžovatel a jeho rodina vnímají zrušení povolení k trvalému pobytu jako zásah do rodinných a sociálních vazeb stěžovatele na území České republiky, kde žije s otcem a bratrem. S ohledem na věk, kdy opustil ČR a dobu strávenou mimo území ČR však stěžovatel ve své domovině, jak správně upozornil krajský soud, pobýval ve věku, v němž byl schopen podstatně více vnímat život kolem sebe a navazovat vazby ve svém okolí. Na místě je tak rovněž úvaha krajského soudu, že integrace stěžovatele do vietnamské společnosti bude silnější oproti integraci do české společnosti, kterou v podstatě stěžovatel mohl začít rozvíjet teprve od roku 2017, kdy se do České republiky vrátil. V zemi původu navíc stále žije matka stěžovatele. Na integraci žalobce v zemi původu a zázemí, které zde má stěžovatel k dispozici, přílehlavě poukázala také žalovaná.

[28] Na základě výše uvedeného má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaná ani krajský soud nepochybily při posouzení dopadů rozhodnutí žalovaného dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[29] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že správní orgány nezohlednily nejlepší zájem dítěte ve smyslu článku 3 Úmluvy o právech dítěte. NSS podotýká, že tuto zásadu převzal do judikatury k článku 8 Úmluvy též Evropský soud pro lidská práva (např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07, bod 135). Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznamená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi dle vlastního výběru, v tomto případě v ČR. Rozpor s článkem 8 EÚLP nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména body 46 - 47 a judikaturu tam citovanou). Těmto požadavkům správní rozhodnutí i rozsudek krajského soudu dostály. Správní orgány zohlednily, že zde stěžovatel žije s otcem a bratrem, zároveň však poukázaly na to, že ve Vietnamu žije jeho matka, se kterou strávil šest let života. Tvrzení o jejich úmyslech a úsilí o sloučení rodiny v České republice nejsou ničím podložena, proto z nich správní orgány nemohly vycházet.

[30] Výslech otce považuje Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud za nadbytečný také z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, neboť i zde platí, že by nemohl do skutkového stavu vnést žádné nové skutečnosti. K nepřiměřenosti rozhodnutí podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dochází pouze ve výjimečných případech, což však u stěžovatele dáno není. Podstatnou část svého života prožil v zemi původu a okolnost přítomnosti otce a bratra na území ČR nepřiměřenost nezpůsobuje. Výslech otce by nemohl na těchto zjištěních nic změnit. Obdobně je tomu i s navrhaným znaleckým posudkem z oboru dětské psychologie, neboť ani ten by nemohl za stávajících skutkových podmínek ovlivnit závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do stěžovatelova rodinného života.

[31] Samotné tvrzení, že podání žádosti o pobytové oprávnění ve Vietnamu bude možná komplikovanější než v jiných zemích, nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku ani rozhodnutí správních orgánů. Již v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35,

NSS konstatoval, že došlo k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji, což následně zopakoval i v jiných rozsudcích (např. v rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 9 Azs 54/2020 - 32). S ohledem na toto stanovisko nepovažuje NSS námitky týkající se možných komplikací při vyřizování legalizace pobytu na českém velvyslanectví ve Vietnamu za důvodné.

[32] Z obdobných důvodů NSS nehodnotí jako důvodnou námitku, podle které komplikace na českém velvyslanectví v Hanoji mohly bránit jeho matce v podání žádosti o sloučení rodiny, a to rovněž s ohledem na skutečnost, že se stěžovatel do ČR vrátil už na podzim roku 2017, ale k podání žádosti do doby rozhodnutí správních orgánů v roce 2019 nedošlo (a stěžovatel ani v kasační stížnosti netvrdí, že by k podání žádosti došlo od té doby). Úmysly jeho matky tak rovněž zůstávají v rovině tvrzení a NSS se ztotožňuje s hodnocením této otázky krajským soudem a správními orgány.

[33] Závěrem zdejší soud upozorňuje na skutečnost, že stěžovatel má podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců možnost požádat o povolení k trvalému pobytu, které je podle tohoto ustanovení na žádost vydáno cizinci, jemuž předchází povolení k trvalému pobytu na území bylo zrušeno z důvodu podle § 77 odst. 1 písm. c) nebo d), pokud od nabytí právní moci rozhodnutí neuplynula doba 3 let.

IV. Závěr

[34] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty druhé jako nedůvodnou zamítl.

[35] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se jí proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu